

Original title: Kjendisgossip
Copyright © CAPPELEN DAMM AS, Oslo 2022

Крістоферсен Кірсті

К 82 Плітки про знаменитостей : повість / пер. Н. Іваничук. Львів :
Видавництво Старого Лева, 2026. 200 с.

ISBN 978-966-448-631-3

Кохання Кароліни і Матіаса, зірки «Фабрики зірок», знову під загрозою. Хоч Матіас і не зайняв першого місця на шоу, його кар'єра стрімко йде вгору. Та чи залишиться у нього час на те, щоб підтримувати Кароліну, коли це вона завжди підлаштовується під його потреби і шалений графік? А Матіасові шанувальниці воліють, щоб він був самотнім, а її не існувало?

Хоч Кароліна знає, що не можна вірити усьому, що кажуть у медіа і соцмережах, дуже важко втриматися від сумнівів під такою навалюю пліток. Чи витримають Кароліна з Матіасом таке випробування своїх почуттів і характерів?

УДК 821.113.5-31

Переклад здійснено за фінансової
підтримки NORLA

- © Кірсті Крістоферсен, текст, 2022
- © Наталя Іваничук, переклад з норвезької, 2026
- © Яна Пласконіс, обкладинка, 2026
- © Видавництво Старого Лева, українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-631-3 (укр.)

ISBN 978-82-02-73664-4 (нор.) Усі права застережено

Розділ 1

У день після фіналу, в офісі Вігдіс панує хаос. Відразу впадає у вічі, що все тут співзвучне самій Вігдіс: біле й бежеве або скляне — усе має дуже дорогий вигляд. Вігдіс метастеється туди й сюди по офісу розмашистим кроком, наскільки дають змогу її короткі ноги, неуважно глипає на мене, коли за мною зачиняються двері. Матіас уже чекає, мимохідь цілує і завмирає, дивлячись на Вігдіс. Менеджерка щось бурмоче сама до себе, розпачливо жестикулює. Матіас хитає головою.

— Вона сьогодні зовсім сама не своя, — каже він, переводить на мене погляд і усміхається. — Радий, що ти тут, — він бере мене за руку. — Сміливо заходь!

Офіс великий, під вікнами стоїть розкішний диван зі столиком і гігантський скляний письмовий стіл, за яким Вігдіс, напевно, працює, коли не перебуває за лаштунками й не розмовляє по телефону.

Я стискаю Матіасову долоню, підводжу на нього очі. Не схоже, щоб плакав чи погано спав, у нього дуже бадьорий вигляд.

— Як справи? — питаю я. — Вибач, що не змогли вчора зайти за лаштунки, але там був такий гармидер, що я вирішила дати вам спокій і...

— Не думай про те, — урвав мене Матіас.

— Гаразд... То як справи?

— Потім поговоримо, — він непомітно кивнув на Вігдіс, яка нарешті спинила свій безкінечний біг.

— О'кей.

Матіас знову потиснув мою руку й відпустив.

Посеред кімнати стоїть велетенський стіл зі стільцями навколо. Батько Матіаса сидить на одному його кінці, дивиться у ноутбук. Мене, здається, не помітив. На столі розкидані насипом газети. Без сумніву, усі — нинішні. І хоч я бачила всі передовиці на центральній станції Осло-С дорогою сюди, заголовки притягують, мов магнітом. «ШОК» написано в одній передовиці, з великим портретом Матіаса, у якого дуже розгублений вигляд. «МРІЯ РОЗБИЛАСЯ» написано в другій. «ДА:НО — 1:0» — у третій: на фото Дітте тріумфально піднімає угору руку, Матіас — поруч, із тим самим розгубленим виразом обличчя.

— Це так властиво пресі неодмінно тицьнути носом, що Норвегія програла Данії, — каже Вігдіс, помітивши, куди я дивлюся.

— Але ж так і є, — знизав плечима Матіас. — Та-ту, прийшла Кароліна, — звертається він до батька й підштовхує мене до нього.

Свейн підводить на мене погляд, усміхається.

— Привіт, Кароліно!

— Привіт, — відповідаю я, невиразно змахнувши рукою.

Не мала б ніяковіти, бо ж ми не раз зустрічалися в кемпінгу влітку, але тепер усе було інакше. Тоді він здебільшого носив запані шорти військового

зразка і смажив ковбаски на грилі. І тоді його син не був знаменитістю. Знаменитістю, який здобув друге місце у «Фабриці зірок». Та все ж я ніяковію, відчуваю, як шаріюся, але Свейн цього начеб не помічає. Він знову уважно дивиться на монітор ноутбука, між його бровами залягає глибока складка. Я переводжу погляд на Матіаса, який прикипів до настільного футболу біля дивана й рухає фігурками. Я знімаю куртку, вішаю на спинку стільця і теж сідаю біля столу. Детальніше розглядаю газети. На перших сторінках всюди Матіас або Дітте, або обоє, у всіх написано великими літерами про поразку. «ПРОВАН ФАВОРИТА» — волає заголовок найближчої до мене газети, а внизу: «СПІТКНУВСЯ У ВИРІШАЛЬНИЙ МОМЕНТ». «Норвезький фаворит, якому прокували перемогу у фіналі "Фабрики зірок", зазнав поразки на користь данки Дітте Сьоренсен. Більше читайте на сторінках 24, 25, 26, 27, 28, 29 і 30».

Він мав виграти. Він був найкращим. Упродовж конкурсу був найкращим, і це всі знали. Однак, коли вчора в «Осло-Спектрумі» обирали переможця, Кріссі оголосив не ім'я Матіаса. Матіас мав перемогти! У його перемогу вірили всі, і чи не найбільше Вігдіс, яка обіцяла її від першого дня їхньої співпраці. Він вірив у неї. І я вірила. Я вірила найбільше з усіх, Матіас гідно пройшов увесь шлях до самого кінця. Навіть коли втратив голос перед фінальним виступом, не здався. Це додало впевненості у його перемозі. І, мабуть, саме тому я досі не можу усвідомити його поразки.

Я гортаю газети, які випадково потрапили під руку, читаю статті про фінал. Вони опублікували

Я піднімаю телефонну слухавку на стіні, на маленькому екрані бачу перед головним входом чоловіка й жінку.

— Заходьте, — кажу я, натискаючи кнопку, яка відчиняє двері.

За хвилину гості піднімаються сходами. Я притримую для них двері до офісу.

— Кароліна. Привіт! — каже жінка, потискаючи мені руку.

— Привіт, — відповідаю я, вражена, що вона, вочевидь, знає, хто я.

Я усміхаюся, теж потискаю їй руку, потім — чоловікові, який заходить услід за нею. У нього в руках важка камера. Невже журналістка знає моє ім'я? Може, бачила в інстаграмі?

— Кароліно! — радісно вигукує Вігдіс.

Я роззираюся навколо. Вігдіс дріботить до нас, обіймає журналістку.

— Та-а-ак приємно тебе бачити, Кароліно!

Я усвідомлюю непорозуміння і паленію від сорому. Жінку теж звати Кароліною.

— У тебе з'явилася асистентка? — питає Кароліна-журналістка.

— Щось таке! Кави?

— О, дякую, — погоджується Кароліна і враз помічає Матіаса, який покинув свій футбол і стоїть трохи осторонь від нас. — Онде зірка! — вигукує вона. — Господи, яке паскудство сталося учора, але яке ШОУ! Мушу сказати, що виступав ти фантастично!

— Дуже дякую, — відповідає Матіас, і вся група переміщається на диван.

Я далі стою біля дверей, залякла від сорому. Подумала, що вона знає, як мене звати. Від ніяковості аж булькоче під шкірою.

— Приготуєш нам кави, Кароліно? — питає Вігдіс.

Спершу важко розібратися, до кого вона звертається, але потім вона обертається до мене з цукерково-солоденькою усмішкою. Я гублюся. Не знаю, як готувати каву. Але вголос не можу такого сказати, аж ніяк не перед журналістами. Зараз уся увага повинна зосереджуватися на Матіасові, а не на його дитинячій коханій, якої ніхто не знає і яка навіть кави не вміє заварити.

Я йду на кухню, оглядаю її. В одній шафі знаходжу дві філіжанки, на робочому столі стоїть кавомашина, у яку закладають капсули. В Емми така сама. Але як нею користуватися? Де ті капсули?

— Я тобі допоможу, — каже Свейн, з'являючись за моєю спиною.

Він досвідчено витягає правильну шухляду, де лежать капсули, і вмикає машинку. Усе відбувається так швидко, що я ледве встигаю підставити філіжанку під краник.

— Дякую, — кажу.

Зависає мовчанка. Я намагаюся зав'язати балачку, не хочу, щоб він подумав, ніби я якась затуркана дивачка, але нічого не придумується. Так і мовчу, розгублено й ніяково.

— Які дивні речі з нами відбуваються, — раптом озивається Свейн. — Чудасія, правда?

Я киваю.

— Ото мав я собі цілком звичну роботу, звичайну дружину й дітей, а тут раптом без угаву телефонують

журналісти. Я мушу щодня виганяти підліток, які намагають поставити намет у нашому садку!

Він сміється.

— О, так, *shit!* — кажу я.

Усміхаюся, не цілком певна, що таке відбувається насправді — оте з дівчатами й наметами. Матіас нічого про подібне не розповідав, але мене не здивувало б. Я знаю, які напористі фани. Свейн подає мені філіжанку з кавою.

— Добре, що Матіас має на кого покластися, — додає він.

Я киваю.

— Так.

— Найважливіший досвід, здобутий за ці місяці, — знати, на кого можна покластися, — каже Свейн, простягаючи другу філіжанку. — І що абсолютно не можна вірити всьому, що кажуть і пишуть.

Я знову киваю і поволі йду до дивана з двома філіжанками кави. Раптом подумалося, що батько Матіаса щойно висловив своєрідне попередження.

Розділ 2

Журналістка на ім'я Кароліна і її фотограф лише перші серед багатьох, з ким Матіас зустрінеться сьогодні. Усі хочуть з ним говорити. Газети, радіо, телебачення, блогери. Я бігаю відчиняти двері, усміхаюся, вітаюся, не сподіваючись, що хтось мене впізнає. Готую каву, бо вже навчилася, як це робиться, і намагаюся якнайменше плутатися під ногами. Журналістка Кароліна стоїть недалеко від мене, коли я цікавлюся у Вігдіс, чи їй потрібна асистентка. Хоч це й не та робота, про яку я мріяла найбільше у світі.

Доки в Матіаса беруть інтерв'ю на дивані, я ховаюся у великому білому кріслі, схожому на кругле яйце. Воно порожнє всередині. Коли я відкочуюся і відвертаюся від дивана, мене ніхто не бачить. Я безперешкодно можу слухати їхню розмову. Питання переважно повторюються. Цікаво, чи Вігдіс і Матіас обговорювали відповіді на деякі з них. Бо Матіас почувається не надто впевнено, поводить себе хоч і скуто, але дуже по-дорослому. Подорослішав за час конкурсу.

«Як ти почувався, коли переможницею оголосили Дітте, а не тебе?» «Ти ж був заздалегідь визнаним фаворитом. Не почувався розчарованим?»